

ELÖLJÁRÓBAN

Bár szószátyárnak tartanak, eddig még nem éreztem szükségét annak, hogy megmagyarázzam, hogyan születik egy könyv. A Frankenstein esetében úgy vélem, néhány szóval be kell mutatnom a körülményeket.

Írtam egy forgatókönyvet a televíziónak; a filmet egy sorozat hatvanperces indítórészének szánták. Megállapodtunk a producerrel, hogy a sorozatot országosan fogják vetíteni. Martin Scorsese, a legendás rendező – mivel tetszett neki a forgatókönyv – elvállalta a produkciós munkák irányítását. Az egyik fiatal rendező is beleszeretett a történetbe, ő is aláírta a szerződést. A televíziós társaság – USA Network – kérésére írtam egy kétórás változatot is. A szerepekre remek színészeket gyűjtöttek össze.

Később az USA Network illetékesei és a producer úgy döntöttek, hogy sok részletet meg kell változtatni a forgatókönyvben. Az így kialakult történet már nem érdekelt igazán, ezért visszautasítottam a további munkát. Sok szerencsét kívántam a csapatnak, és elkezdtem írni a könyvet, természetesen az eredeti elképzelésem alapján. Reméltem, hogy a maga területén mindkét változat sikeres lesz.

Később Martin Scorsese szintén megtalálta a módját, hogy kilépjen a csapatból. Őszintén hálás

vagyok neki a lelkesedésért és az éleslátásért, amelylyel közösnek tervezett sorozatunkhoz viszonyult. Sikerei és elismertsége ellenére szerényen és jóindulatúan viselkedett, és eközben ragaszkodott a való világ értékeihez, amiről az üzleti életben sokan hajlamosak megfeledkezni.

Szeretnék köszönetet mondani továbbá a néhai Philip K. Dicknek, a nagyszerű írónak, annak a szeretetre méltó embernek, aki huszonhárom évvel ezelőtt, amikor kedvenc kínai éttermében ültünk, és „valami egészen különösről” akartam hallani, elmesélt nekem egy történetet, amelyet végül megírtam. Még Victor Frankenstein is megnyálná utána mind a tíz ujját.

Az ember hatalma abból áll, hogy olyanná teszi magát, amilyennek mások látni szeretnék. Egyesek viszont másokat tesznek olyanná, amilyennek látni szeretnék őket.

C. S. LEWIS:
Az ember megsemmisítése

ELSŐ FEJEZET

ROMBUK KOLOSTOR, TIBET

Deucalion ritkán aludt, de amikor igen, álmodott. Minden álma lidércnyomásos volt, de egyik sem rémisztette meg – nem csoda, hiszen a rémálmok szülőtte volt, és már régen megkeményítette őt a félelemmel teli élet. A délután folyamán, ahogy a cellájában szunyókált, azt álmodta, hogy egy orvos felnyitja a mellkasát, és a testébe helyez valami rejtélyes, elevenen lüktető, nyüzsgő féreghalomra emlékeztető masszát. Eszméleténél volt, de bilincsek rögzítették a műtőasztalhoz, így tehetetlenül túrnie kellett a művelet végrehajtását. Miután összevarrták, érezte, hogy valami megmozdul a teste belsejében; valami ott vonaglott, mintha kíváncsian fel akarná fedezni új környezetét.

Valahol a háttérben megszólalt a műtősmaszkot viselő sebész:

– Hírnök közeleg. Levelet hoz, amely megváltoztatja az életet.

Deucalion, ahogy felébredt, megértette, jövendölő álmot látott. Nem volt semmiféle, klasszikus értelemben vett pszichikai képessége, de időnként előfordult, hogy az álmai közé furakodott néhány, a jövővel kapcsolatos jel.

A tibeti hegyek között az izzó napnyugta aranyló délibábot varázsolt a gleccserekből és a hómezők-ből. A Himalája fűrészkes pengéjű törre emlékeztető csúcsai, közöttük a legmagasabb, az Everest, mélyen belehasítottak az égboltba.

A civilizációtól távoli, végtelennek tetsző vidék látványa megnyugtatta Deucaliont. Már évek óta kerülte az embereket, csak a világ szélfúttá tetején lakó buddhista szerzeteseket viselte el maga körül. Annak ellenére, hogy már régóta nem ölt meg senkit, a lelkében még mindig ott lappangott a gyilkos düh. Keményen harcolt, hogy elfojtsa magában a sötét késztetéseket, a megnyugvást kereste, és abban reménykedett, hogy egyszer megtalálja a valódi békét.

Ahogy a kolostor egyik nyitott erkélyén állva végigpillantott a napfényben szikrázó jégtömegben, ismét eszébe jutott, hogy ez a két elem, a tűz és a jég határozza meg az életét.

– A hegyeket nézed, vagy mögéd pillantasz, és azt szemléled, amit elhagytál? – szólalt meg mellette Nebó, az idős szerzetes.

Deucalion már elég régóta tartózkodott az országban ahhoz, hogy megismerjen egy-két tibeti nyelvjárást, az öreg szerzetessel mégis gyakran angolul beszélgettek, mert így nem kellett tartaniuk attól, hogy illetéktelenek kihallgatják szavaikat.

– Nem sok olyan dolog van abban a világban, aminek érzem a hiányát. Talán a tenger, a parti madarak hangja, meg... néhány barát. És igen, a SajTok.

– Sajtok? Mi is készítünk sajtot.

Deucalion elmosolyodott, és megismételte a szót, de ezúttal jóval tagoltabban ejtette ki.

– A SajTok egy sajtízű kekszféle. Itt a kolostorban a megvilágosodást, az élet értelmét és célját keressük, de sokszor úgy érzem, a hétköznapi élet legnevetségesebb részletei, az apró örömök azok, amelyek meghatározzák a létezést. Attól tartok, Nebó, nem vagyok elég elkötelezett tanítványod.

Ahogy felerősödött a harapós szél, Nebó összefogta magán gyapjúköntösét.

– Én másként látom. Még sosem volt ennyire odaadó tanítványom. Meg aztán... ez a SajTok, ez engem is érdekelni kezdett.

Deucalion forradásos, összefércelt testét is vastag gyapjúköpeny fedte, bár őt még a legélesebben vágó szél sem zavarta.

A mandala alaprajzú Rombuk kolostor, amely valóságos építészeti csodának számított téglafalával, magas tornyaival és kecses tetőivel, mintha odatapadt volna a kopár hegy oldalához. Lenyűgöző, fenséges látványt nyújtott – már annak, aki észrevehette, mert a világ számára rejtve maradt. A négyszögletes tornyok oldalán vízesésként buktak alá a lépcsősorok, amelyek a főbb szinteken a belső udvarokra biztosítottak átjárást. A szél sárga, fehér, vörös, zöld és kék, az elemeket jelképező imázslókat lobogtatott. A zászlókat a rájuk írt szütraszövegek díszítették, így valahányszor meglebbenek, egy ima röppent fel az égre. A szerzeteseket nem zavarta Deucalion furcsa külseje és szokatlan

testfelépítése, befogadták, ő pedig, miután erre lehetőséget kapott, magába szívta a tanításokat, de közben valamennyit áteresztette tapasztalatai szűrőjén. Idővel a szerzetesek is egyre több filozófiai természetű kérdést intéztek hozzá; kíváncsiak voltak szokatlan látásmódjára.

Nem tudták, kicsoda, de ösztönösen megéreztek, hogy nem közönséges ember.

Deucalion hosszú ideig állt szótlanul Nebó mellett. Az órákat nem ismerő szerzetesek világában az időnek nem volt túl nagy jelentősége, Deucalion pedig, mivel már vagy kétszáz éve létezett ezen a világon, és várható volt, hogy még hosszabb ideig marad itt, gyakran nem is érzékelte a pillanatok múlását.

Halkan kattogtak a szél által megpörgetett imamalmok. Az egyik magas torony ablakából az egyik szerzetes kagylókürtjét megfújva jelezte társainak az esti ima kezdetét. A kolostor mélyén felhangzó kántálás rezgések formájában jutott keresztül a kőfalakon.

Deucalion lepillantott a kolostortól keletre eső, az alkony bíborfényével megtöltött völgyekre. Rombuknak némely ablakából kiszédülve az ember ezerlábnyi mélységben csattant volna a sziklákhöz.

A szürkületből kiválva egy alak közeledett.

– Hírnök – szólalt meg Deucalion. – Az álombéli sebész igazat szólt.

Az öreg szerzetes először észre sem vette a közeledőt. Ecetszínű szemét mintha elhomályosították volna az égből alázuhogó napsugarak, amelye-

ket ebben a magasságban még a felhők sem szűrtek meg. Végül aztán ő is meglátta az érkezőt.

– A kapuban fogadjuk!

* * *

A vasalt gerendákkal megerősített főkapura és a téglafalra furcsa, szalamandraszerű ábrákat vetett a fáklyák fénye. Ahogy belépett a kapun, és megállt a nyitott külső udvaron, a hírhozó félelemmel vegyes tisztelettel nézett Deucalionra.

– Jeti... – suttogta a nevet, amellyel a serpák a titokzatos, könyörtelennek tartott havasi embert illették.

– Mostanság talán az a szokás, hogy sértő megjegyzéseket mondanak a hírnökök, mielőtt átadják az üzenetet? – kérdezte Nebó. Beszéd közben apró párafelhők jelentek meg a szája előtt.

Azután, hogy egyszer vadállatként üldözték, és már vagy kétszáz éve élt örök kívülállóként, Deucalionra nem hatottak az efféle megjegyzések; már régóta képtelen volt arra, hogy magára vegye a sértéseket.

– Ha jeti lennék – mondta a hírnök nyelvén –, talán éppen ilyen magasra nőttem volna. – Kihúzta magát, és valósággal a többiek fölé tornyosult. – Talán éppen ilyen izmos is lennék, de nem gondol, hogy szőrösebbnek kellene lennem?

– De... Azt hiszem, igen.

– A jeti sosem borotválkozik. – Deucalion úgy hajolt közelebb a hírnökhöz, mintha valami titkot akarna vele megosztani. – Ráadásul a szőre alatt

nagyon is érzékeny a bőre. Rózsaszínű és puha. Olyan érzékeny, hogy felrepedne a borotválkozástól.

A hírnök összeszedte a bátorságát.

– Akkor... mi vagy?

– Én vagyok a Nagylábú – közölte Deucalion angolul, mire Nebó elnevette magát.

A hírnök nem értette a viccet. A szerzetes nevetését hallva ideges lett, és már nem csak a jeges szélről remegett, amikor átnyújtott egy bőrszíjjal szorosan átkötött, kopott kecskebőrbe tekert csomagot.

– Tessék! Benne van. Neked hoztam.

Deucalion bedugta az ujját a szíj alá, rántott rajta egyet, elszakította, majd szétnyitotta a kecskebőrt, és kiemelte belőle a hosszú út során meggyűrődött, bemocskolódott borítékot, amire a feladó egy New Orleans-i címet írt.

A cím fölött Deucalion jó barátjának, Ben Jonasnak a neve állt.

A hírnök gyanakvóan és idegesen vizsgálta Deucalion arcának torz részét. A jelek szerint arra a következtetésre jutott, még egy jeti társasága is sokkal elviselhetőbb, mint az éjjeli visszaút át a fagyos hágón.

– Kaphatnék szállást éjszakára?

– Aki belép ezen a kapun – biztosította Nebó –, megkaphatja, amire szüksége van. Még SajTokat is adnánk, ha lenne ilyesmink.

A külső udvarból felmentek a belső kapuhoz vezető kőrampán. Két fiatal szerzetes sietett elébük,

kezükben lámpással. Úgy érkeztek meg, mintha telepatikus módon kaptak volna parancsot arra, hogy a hírnököt a vendégek számára fenntartott alvófülkék egyikébe kísérik.

Deucalion a gyertyákkal megvilágított előcsarnokban, egy szantáltól és tömjéntől illatozó fülkében olvasta el a levelet. Ben kék tintával írott, gondos aprólékossággal papírra vetett szavai fontos üzenetet közvetítettek a számára.

A borítékból a levélen kívül egy újságcikk került elő, amit a *New Orleans Times*ből ollóztak ki. Deucalion nem sokat foglalkozott a szalagcímmel és a szöveggel, az egyik kép azonban felkeltette az érdeklődését. Már nagyon hosszú idő telt el azóta, hogy megijedt valakitől, legyen az ember vagy szörnyszülött, most mégis megremegett a keze. Reszkető ujjai között rohanó bogárlábakhoz hasonlatos hangot hallatott a lap.

– Rossz híreket kaptál? – érdeklődött Nebó. – Meghalt valaki?

– Rosszabb. Valaki még él... – Deucalion hitetlenkedve bámulta a fényképet, ami valahogy még a jégnél is hidegebbnek tűnt. – El kell hagynom Rombukot.

A kijelentés szemmel láthatóan elszomorította Nebót.

– Az utóbbi időben azzal vigasztaltam magam, hogy a halálom után te fogod elmondani az imákat.

– Túl erős és túl dühös vagy te ahhoz, hogy a közeljövőben meghalj – mondta Deucalion. – Olyan vagy, akár az ecetes uborka. Egyébként én vagyok

a legutolsó ezen a Földön, akit meghallgatnának az istenek.

– Az utolsó, vagy éppenséggel az első! – Nebó rejtélyesen elmosolyodott. – Jól van! Ha valóban az a vágyad, hogy a hegyeken túli világban járj, menj! Előtte azonban fogadj el tőlem egy ajándékot!

* * *

A szobát arany gyertyatartókban viaszos cseppkövekként meredező sárga gyertyák lágy fénye világította meg. A falakon a világegyetemet jelképező gyönyörű, festett mandalák, szabályos rajzolatok futottak körbe.

Deucalion a vékony, vörös selyemvánkosokkal kibélelt székben ülve nézte a mennyezetre festett és faragott lótuszvirágokat. Nebó mellette ült, és olyan érdeklődéssel figyelte az arcát, mintha egy nehezen olvasható régi kéziratot böngészne.

A vándorcirkuszoknál töltött évtizedek alatt, a torzszülöttek között Deucalion ritkán érezte úgy, hogy bármi ok miatt különleges lenne. Ebben nem volt semmi különös, hiszen a társai – szükségből vagy saját döntésük okán – éppen olyan kívülállók voltak, mint ő.

Jól élt a „Tíz ez egyben” néven emlegetett előadásokból, amelyek során a közönség egy sátorban tíz csodalényt láthatott. Csak annyit kellett tennie, hogy felült az emelvényre, és a fűrészporral felszórt folyosón lépkedő látogatók felé fordította arcának épebbik felét. Amikor az emberek kellőképpen megcsodálták a kövér nőt és a gumiebert, s

összegyűltek előtte, mindig azt találgatták, vajon mi lehet az a különlegesség, ami miatt odaültették. Akkor aztán lassan oldalra fordult, és megmutatta arcának torz felé. A meglett férfiak borzongva kapkodtak levegő után. Az asszonyok általában elájultak, igaz, ahogy telt az idő, egyre kevesebben vették eszméletüket a látványtól. Azokat a torzszülötteket, akik között helyet kapott, csak a tizennyolcadik évüket betöltött emberek nézhették meg, mert félő volt, hogy a gyerekeket túlságosan megdöbbentse a látvány.

Miután megmutatta az arcát a közönségnek, felállt, levette az ingét, és megmutatta a felsőtestét, a cakkos sebhelyeket, a durva varratokat, a különös daganatokat...

Nebó mellé egy tálcára vékony acéltűket és különböző színű festékeket tartalmazó üvegcséket készítettek ki. A szerzetes fürge, hozzáértő kézzel tevénytá Deucalion arcát.

– Ez az én ajándékom. Védő mintázatok... – hajolt előre Nebó. Megszemlélte művét, majd nekilátott, hogy sötétkék, fekete és zöld festékekkel egy még bonyolultabb ábrát vigyen fel a bőrre.

Deucalion meg se rezzent, egyetlen panaszos szó sem hagyta el a száját, pedig úgy érezte, ezernyi acélfüllánk mélyed a bőrébe.

– Kirakós játékot csinálsz az arcomból?

– Az arcod már így is olyan, mint egy kirakós játék – mosolygott rá a szerzetes a durva bőrfelületre, amire felvitte az aprólékos részletekben gazdag képet.

Csepegett a festék és a vér, megcsillantak a tűk, és néha össze is koccantak, amikor Nebó egyszerre kettőt tartott az ujjai között.

– Nagyon bonyolult minta... Talán kellett volna hoznom neked valamit a fájdalom ellen – mondta.

– Elítéljük az ilyen szerek használatát, de akad némi ópium a kolostorban.

– Nem félek a fájdalomtól – mondta Deucalion.

– Az élet nem más, mint a fájdalmak tengere.

– A kolostoron kívüli élet talán valóban az.

– Még ide is magunkkal hozzuk az emlékeinket.

Az agg szerzetes kiválasztott egy karmazsinvörös tintával megtöltött fiolát, új vonalakkal egészítette ki a már felrajzolt mintát, amely elfedte az arc groteszk horpadásait, és létrehozta a normalitás látszatát.

Nebó egy darabig csendben dolgozott, majd ismét megszólalt:

– Ez majd eltereli a kíváncsi pillantásokat. Persze, még a legbonyolultabb ábra sem takarhat el mindent.

Deucalion felemelte a kezét, és megérintette a sebhelyet befedő tetoválás friss hegeit, amelyek a bezúzott tükrökön látható törésvonalakra emlékeztettek.

– Éjszaka fogok mozogni, és nem keltek majd feltűnést.

A szerzetes gondosan bedugaszolta az üvegcséket, és megtörölte a tűket.

– Még egyszer, mielőtt elmész... Az érme?

Deucalion kihúzta magát ültében, és a jobb kezével elővarázsolt a levegőből egy ezüstérmét.

Nebó nézte, ahogy egyik ujjáról a másikra gördíti – ezt nevezték a bűvészek „sétáltatásnak” –, és közben egyszerre nyílt alkalma megfigyelni Deucalion hatalmas, brutális kezét, valamint elképesztő kezügyességét. Persze, ezt a mutatványt minden, az átlagosnál jobb bűvész végre tudta volna hajtani.

Deucalion a hüvelykje és a mutatóujja közé kapta a pénzdarabot, majd feldobta a levegőbe. Az ezüst megcsillant a gyertyafényben. A kéz elkapta az érmét, és ökölbe szorult. Amikor az ujjak ismét szétnyíltak, semmi sem volt Deucalion tenyerén. A jobb bűvészek ezt a mutatványt is ismerik, ahogy a következőt is: Deucalion a szerzetes füle mögé nyúlt, és onnan húzta elő az érmét.

Nebó elképedt, pedig a produkció java még hátravolt. Deucalion a levegőbe dobta az érmét, ami megcsillant a gyertyák fényében, majd Nebó szeme láttára egyszerűen eltűnt. Először még felfelé tartva pörgött, aztán egyszeriben megszűnt létezni. Nem esett le a padlóra, és Deucalion keze a közeliében sem volt, amikor eltűnt.

Nebó már sokszor látta ezt a mutatványt, többször is alkalma nyílt arra, hogy egészen közélről nézze végig, mégsem jött rá, mi történik az érmével. Gyakran ezen a mutatványon meditált, de ez sem segített.

– Ez most valódi mágia, vagy csak egy trükk? – csóválta a fejét.

Deucalion elmosolyodott.

– Mit hallasz, amikor egy félkezű tapsol? – kérdezett vissza.

– Rejtély vagy a számomra, még ennyi év után is.

– Rejtélyes, mint maga az élet.

Nebó úgy nézett fel, mintha arra számítana, hogy felfedezi a mennyezetet díszítő faragott és festett lótuszvirágok szirmai közé szorult érmét. Ismét megcsóválta a fejét, és Deucalionra pillantott.

– Az amerikai barátod hét különböző névre címezte a leveledet.

– Ennél jóval többet használtam.

– Gondjaid támadtak a rendőrséggel?

– Már jó ideje nem. Csak... lehetőséget keresek az újrakezdésre.

– Deucalion... – mondta a szerzetes.

– Egy név az egyik ősi mítoszból. Ezt a történetet manapság már nem sokan ismerik – állt fel Deucalion, nem törődve a friss tetoválás vonalaiból szétáradó fájdalommal.

Az idős szerzetes felnézett rá.

– Amerikában megint a mutatóvanyosokkal élsz majd?

– Nincs helyem közöttük. Manapság nem rendeznek szörnyszülött-bemutatókat, mint régen. Helytelenek tartják az ilyesmit, politikai okok miatt.

– Régen, amikor még létezett ilyesmi, mivel léptél fel?

Deucalion elfordult a falra festett, gyertyafényvel megvilágított mandaláktól. Frissen tetovált arcát eltakarták az árnyékok. Amikor megszólalt, úgy villant a szeme, mint sűrű felhők mögött a villám.

– Én voltam a... Szörnyeteg.

MÁSODIK FEJEZET

NEW ORLEANS

A reggeli csúcs ellenére a forgalom olyan lassan csordogált az I-10-es autópályán, mint a New Orleanst kettészelő Mississippi vize. Carson O'Connor nyomozónő azért tért le a gyorsforgalmiról Metairie külvárosi részénél, mert abban reménykedett, így megtakaríthat egy kis időt, de csalódnia kellett. A helyzet egyre rosszabb lett.

Ujjaival türelmetlenül dobolt ütött-kopott sedanjának kormánykereken, miközben úgy tűnt, már egy örökkévalóság óta várakozik a kereszteződésben. Egyre inkább úgy érezte, megfullad, ha nem történik valami. Letekerte az ablakot.

Korán volt, de az úttest máris úgy felforrósodott, mint egy szendvicssütő. Az aszfalton akár tojást lehetett volna sütni, de erre persze még a hír-olvasók, a tévés főkössök se vállalkoztak volna – az újságíró-iskola elvégzése után is maradt annyi ép agysejtjük, hogy felfogják: ebben az évszakban az utcákon még a fagyalt is pillanatok alatt elpárologna.

Carson szerette a meleget, de a párás fülledtséget utálta. Sokszor megfordult a fejében, hogy egyszer talán majd elköltözik egy szebb, hasonlóan meleg, de szárazabb helyre. Mondjuk, Arizonába, Nevadába – vagy a Pokolba.

Egy lányt sem sikerült előrejutnia. A műszerfalba épített órát figyelte, majd hirtelen felfedezte,

mi okozza a dugót. Két fiatal, bandaszínekbe öltözött srác sétált be a kereszteződésbe, valahányszor a lámpa zöldre váltott, hogy akadályozzák a forgalmat. Három társuk egyik kocsitól a másikig futott, bekopogtak az ablakokon, és megpróbálták egy kis pénzhez jutni.

– Szélvédőmosás? Két dolcsi!

Ahogy az ifjú vállalkozók üzletet próbáltak kötni, az ajtózárak úgy kattantak be egymás után, mintha egy félautomata gépfegyver kerepelne a közelben, de egyetlen kocsit se gurulhatott tovább, amíg a vezetője ki nem fizette az útvámot.

Carson ablakán személyesen a vigyorgó banda-vezér kopogtatott be.

– Megpucolom a szélvédőt, hölgyem! – emelt fel egy mocskos rongyot, ami úgy nézett ki, mintha a város gazzal benőtt kanálisainak egyikéből húzták volna elő.

A srác napbarnított arcán vékony sebhely húzódott. A fehér heget egymástól azonos távolságra lévő keresztvonalak szakították meg. A jelek szerint a fiú éppen akkor keveredett késpárbajba, amikor dr. Frankenstein ügyelt a sürgősségi osztályon. Az állán díszelgő ritkás, szakállszerű képződmény arra utalt, hogy a szervezete kevés tesztoszteront termel.

Miután másodszor is megnézte magának Carson-t, a sebhelyes arcú szélesen elmosolyodott.

– Hé, szépségem! Mit keresel ebben a roncsban? Hozzad egy Mercedes illik! – Felemelte a törlőrongyot, és a szélvédőre csapta. – Helló, hová tetted az

eszed? Persze, egy ilyen hosszú lábú csinibabának nincs is szüksége ilyesmire...

A nyomozói munka egyik előnye a megkülönböztető jelzés nélküli sedan. Persze, aki járőkocsiban rója a kilométereket, azt nem zaklatják az ilyen suhancok.

– Ön jelen pillanatban törvénysértést követ el – közölte a sráccal.

– Úgy látom, valaki bal lábbal kelt fel ma reggel...

– A szélvédőm tiszta. Amit csinál, azt zsarolásnak nevezik.

– Két dolcsiért megpucolom!

– Kérem, lépjen el a kocsimtól!

A fiú felemelte a rongyot, hogy összemaszatolja a szélvédőt.

– Két dolcsit kérek, hogy lemossam. Hármát, hogy ne mossam le. A legtöbben a második lehetőséget választják.

Carson kikapcsolta a biztonsági övét.

– Megkértem, hogy menjen a kocsimtól!

Hátrálás helyett a sebhelyes arcú az ablakhoz tolt a képét. A leheletén érezni lehetett a kora reggel elszívott joint édes, valamint a gyümölcsös rágógni savanykás szagát.

– Add ide a három dolcsimat, és kérj bocsánatot azzal, hogy mellé teszed a telefonszámodat! Akkor talán nem csúfítom el a gyönyörű pofikádat...

Carson megragadta a suhanc bal fülét, és úgy megcsavarta, hogy hallotta a porc roppanását. Ezután az ajtókerethez csapta a fejet. A hang, amit a

fiú kiadott, nem farkasüvöltésre, inkább egy cse-
csemő sírására emlékeztetett.

A nő elengedte a srác fülét. Kiszállt a kocsiból.
A kivágódó ajtó ledöntötte a lábáról a suhancot.

A srác hanyatt vágódott, és beütötte a fejét a jár-
da szélébe. Hirtelen egész planetáriumnyi csillag
lobbant fel a szeme előtt. Carson megállt előtte, és
egyik lábával az ágyékába taposott. A sebhelyes ar-
cú mozdulatlanra merevedett a félelemtől. Látszott
rajta, megijedt, hogy az eszement nő pudinggá ta-
possa a golyócskáit.

Carson felmutatta a jelvényét.

– A telefonszámom? Kilenc-tizenegy.

A csapdába ejtett autók között a sebhelyes arcú
társait egyszerre bénította meg a harag és az ámu-
lat. A vezérük ott feküdt a nő lába alatt, és ezzel
mindnyájukat megalázták.

– Maradj, ahol vagy, ha nem akarsz még egy lyu-
kat a seggedbe! – kiáltott rá Carson a hozzá legkö-
zelebb álló bandatagra.

A lába alatt fekvő srác megpróbált arrébb kúszni,
mire Carson még nagyobb erővel taposott az ágyé-
kába. A fiú szemét elfutotta a könny. Végül inkább
az engedelmisséget választotta, mert nem akart há-
rom napig jeges tömlőt szorongatni a lába között.

Carson látta, hogy figyelmeztetése ellenére két
bandatag lassan elindul felé. Bűvészekre jellemző
könnyedséggel és gyorsasággal tette el a jelvényt,
és húzta elő a pisztolyát.

– Na, ide hallgassatok! Ez a kislány a talpam
alatt már megkapta a magáét, ti viszont még nem.